

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 18ης Σεπτεμβρίου 1992 *

Στην υπόθεση T-24/90,

Automec Srl, εταιρία ιταλικού δικαίου, με έδρα το Lancenigo di Villorba (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους Giuseppe Celona, δικηγόρο Μιλάνου, και Piero A. M. Ferrati, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Georges Margue, 20, rue Philippe II,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Enrico Traversa, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται η ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 28ης Φεβρουαρίου 1990 περί απορρίψεως της αιτήσεως της προσφεύγουσας βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25 επ.) σχετικής με τη συμπεριφορά των εταιριών BMW AG και BMW-Italia SpA,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ,

συγκείμενο από τους J. L. Cruz Vilaça, Πρόεδρο, H. Kirschner, B. Vesterdorf, R. García-Valdecasas και K. Lenaerts, προέδρους τμήματος, D. Barrington, A. Saggio, X. Γεραρή, R. Schintgen, C. P. Briët και J. Biancarelli, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. A. O. Edward
γραμματέας: H. Jung

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 22ας Οκτωβρίου 1991,

μετά την κατάθεση από τον γενικό εισαγγελέα των γραπτών του προτάσεων στις 10 Μαρτίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της προσφυγής

- 1 Η προσφεύγουσα είναι εταιρία περιορισμένης ευθύνης ιταλικού δικαίου, με έδρα το Lancenigo di Villorba (επαρχία Τρέβιζε). Το 1960, συνήψε με την BMW-Italia SpA (στο εξής: BMW-Italia) σύμβαση αντιπροσωπεύσεως για τη διανομή αυτοκινήτων οχημάτων BMW στην πόλη και την επαρχία του Treviso.
- 2 Με επιστολή της 20ής Μαΐου 1983, η BMW-Italia πληροφόρησε την προσφεύγουσα για την πρόθεσή της να μη ανανεώσει τη σύμβαση που έληγε στις 31 Δεκεμβρίου 1984.
- 3 Η προσφεύγουσα ενήγαγε τότε την BMW-Italia ενώπιον του Tribunale di Milano ζητώντας να υποχρεωθεί η εναγομένη να συνεχίσει την εν λόγω συμβατική σχέση. Δεδομένου ότι αυτή η αγωγή απορρίφθηκε, η προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά της εν λόγω αποφάσεως ενώπιον του Corte d'appello di Milano. Η BMW-Italia ζήτησε από τον πρόεδρο του Tribunale di Treviso να διατάξει την κατάσχεση όλου του ανήκοντος στην Automec υλικού που έφερε το εμπορικό σήμα BMW. Η αίτηση αυτή απορρίφθηκε.
- 4 Ενώ η υπόθεση εκκρεμούσε ενώπιον του Corte d'appello di Milano, η προσφεύγουσα, στις 25 Ιανουαρίου 1988, υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25 επ., στο εξής: κανονισμός 17).

- 5 Σ' αυτή την αίτηση, αφού περιέγραψε την εξέλιξη και το περιεχόμενο των συμβατικών σχέσεων που είχε διατηρήσει με την BMW-Italia και εξέθεσε το περιεχόμενο των διαφορών που εκκρεμούν μεταξύ της τελευταίας και της αιτούσας ενώπιον του εθνικού δικαστή, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η συμπεριφορά της BMW-Italia και της γερμανικής μητρικής της εταιρίας, BMW AG, συνιστούσε παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ. Θεωρώντας το σύστημα διανομής της BMW, το εγκεκριμένο για την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας με την απόφαση 75/73/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1974, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (G.U. 1975, L 29, σ. 1, στο εξής: απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1974), ως σύστημα επιλεκτικής διανομής και θεωρώντας ότι ανταποκρινόταν στα απαιτούμενα ποιοτικά κριτήρια, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η BMW-Italia δεν είχε το δικαίωμα ούτε να αρνείται να την εφοδιάσει με οχήματα και ανταλλακτικά BMW, ούτε να την εμποδίζει να χρησιμοποιεί τα εμπορικά σήματα BMW. Στηριζόμενη στην απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1986, 75/84, Metro κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 3021, 3091), η προσφεύγουσα θεωρούσε ότι η BMW-Italia ήταν υποχρεωμένη να την εγκρίνει ως διανομέα.
- 6 Η προσφεύγουσα θεωρούσε, κατά συνέπεια, ότι η BMW ήταν υποχρεωμένη
- να εκτελέσει, έναντι των ισχυουσών τιμών και όρων για τους μεταπωλητές, τις παραγγελίες οχημάτων και ανταλλακτικών που της είχε διαβιβάσει,
 - να της επιτρέψει να χρησιμοποιεί τα εμπορικά σήματα BMW, εντός των αναγκαίων ορίων για την κανονική ενημέρωση του κοινού και σύμφωνα με τον εν χρήσει τρόπο στον τομέα του αυτοκινήτου.
- 7 Η προσφεύγουσα ζήτησε, επομένως, από την Επιτροπή να λάβει απόφαση υποχρεώουσα την BMW-Italia και την BMW AG να παύσουν την καταγγελλείσα παράβαση και να συμμορφωθούν προς τα ανωτέρω υποδεικνυόμενα μέτρα και σε οποιοδήποτε μέτρο η Επιτροπή θα έκρινε αναγκαίο και χρήσιμο.
- 8 Με επιστολή της 1ης Σεπτεμβρίου 1988, η προσφεύγουσα παραπονέθηκε για πρόσφατη παρέμβαση της BMW στους ιταλούς αντιπροσώπους της προκειμένου να τους εμποδίσει να πωλούν οχήματα σε πιθανούς μεταπωλητές επί ποινη απώλειας της προ-

μήθειάς τους. Προσέθετε ότι αποτελούσε το αντικείμενο αποκλεισμού εκ μέρους της BMW και ότι είχε καταστεί αδύνατο γι' αυτήν να αποκτήσει από τους Ιταλούς και αλλοδαπούς αντιπροσώπους της εν λόγω μάρκας οχήματα, ενώ αυτά ήσαν διαθέσιμα. Έτσι είχε βρεθεί πρόσφατα σε κατάσταση αδυναμίας να εκτελέσει πολλές παραγγελίες που είχε λάβει.

- 9 Στις 30 Νοεμβρίου 1988, η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα συστημένο έγγραφο, υπογεγραμμένο από έναν διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού (στο εξής: ΓΔ IV). Με αυτό το έγγραφο η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε, πρώτον, ότι η Επιτροπή θεωρούσε ότι δεν είχε αρμοδιότητα να ικανοποιήσει την αίτησή της βάσει των ενδείξεων που της είχε παράσχει. Το έγγραφο διευκρίνιζε, συναφώς, ότι, καίτοι οι εν λόγω ενδείξεις θα μπορούσαν να ληφθούν υπόψη από τον εθνικό δικαστή στο πλαίσιο δίκης περί αποκαταστάσεως της ζημίας την οποία η προσφεύγουσα θεωρούσε ότι υπέστη, δεν μπορούσαν, αντιθέτως, να προβληθούν από την Επιτροπή για να υποχρεώσουν την BMW να επαναλάβει τις παραδόσεις της στην προσφεύγουσα. Δεύτερον, το έγγραφο επέσυρε την προσοχή της προσφεύγουσας επί του κανονισμού (ΕΟΚ) 123/85, της 12ης Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης ΕΟΚ, σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής και εξυπηρέτησης των πελατών πριν και μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ 1985, L 15, σ. 16, στο εξής: κανονισμός 123/85), που τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 1985. Η Επιτροπή προσέθετε ότι « οι διάφοροι ευρωπαίοι κατασκευαστές αυτοκινήτων φαίνεται ότι έχουν τροποποιήσει τις αντίστοιχες συμβάσεις διανομής τους ώστε να τις καταστήσουν σύμφωνες προς τον κανονισμό. Οι διαθέσιμες πληροφορίες δεν επιτρέπουν να υποτεθεί ότι η BMW-Italia δεν έλαβε, με τη σειρά της, τα μέτρα ώστε να συμβιβαστεί το δικό της δίκτυο διανομής προς τους προαναφερθέντες κοινοτικούς κανόνες στον τομέα του ανταγωνισμού ».
- 10 Στις 17 Φεβρουαρίου 1989, η προσφεύγουσα άσκησε κατά του εγγράφου αυτού προσφυγή ακυρώσεως (υπόθεση T-64/89).
- 11 Στις 26 Ιουλίου 1989, η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα δεύτερο συστημένο έγγραφο, υπογεγραμμένο αυτή τη φορά από τον Γενικό Διευθυντή Ανταγωνισμού. Αφού επεξήγησε ότι το έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 1988 δεν αποτελούσε οριστική λήψη θέσεως, η Επιτροπή πληροφόρησε ρητώς την προσφεύγουσα ότι δεν είχε την πρόθεση να δώσει ευνοϊκή συνέχεια στην από 25 Ιανουαρίου 1988 αίτησή της. Η Επιτροπή αιτιολόγησε τη λήψη της θέσεώς της επισημαίνοντας ότι, δυνάμει του άρθρου

85 της Συνθήκης ΕΟΚ, δεν διέθετε τις αναγκαίες εξουσίες ούτε για να διαπιστώσει ότι η καταγγελία της συμβάσεως αντιπροσωπεύσεως εστερείτο εννόμων αποτελεσμάτων ούτε για να διατάξει την αποκατάσταση των συμβατικών σχέσεων μεταξύ των μερών βάσει της τυποποιημένης σύμβασης που εφαρμόζει επί του παρόντος η BMW-Italia στις σχέσεις της με τους αντιπροσώπους της. Προσέθεσε ότι, και αν ακόμα υποτεθεί ότι η εφαρμοζόμενη από την BMW σύμβαση αντιπροσωπεύσεως είναι αντίθετη προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, το μόνο που θα μπορούσε να διαπιστώσει ήταν η παράβαση και η ακυρότητα της συμβάσεως που απορρέει από αυτήν. Εξάλλου, παρατήρησε ότι ένας συμβαλλόμενος δεν έχει το δικαίωμα να εμποδίσει τον αντισυμβαλλόμενο να προβεί στη συνήθη καταγγελία της συμβάσεως, τηρώντας τις προβλεπόμενες στη σύμβαση προθεσμίες, όπως συνέβαινε στην προκειμένη περίπτωση. Αυτή η πληροφορία κοινοποιήθηκε « κατ' εφαρμογή και για τους σκοπούς » του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37, στο εξής: κανονισμός 99/63), και η Επιτροπή κάλεσε την προσφεύγουσα να διατυπώσει τις σχετικές παρατηρήσεις της εντός προθεσμίας δύο μηνών.

- 12 Με επιστολή της 4ης Οκτωβρίου 1989, η προσφεύγουσα απήντησε σ' αυτή την πρόσκληση, αναφέροντας ότι με την καταγγελία της είχε αποκλειστικά διεκδικήσει το δικαίωμα να συμμετάσχει στο σύστημα επιλεκτικής διανομής που, κατ' αυτήν, είχε εφαρμόσει η BMW και όχι τη διατήρηση της προηγούμενης συμβάσεως αντιπροσωπεύσεως. Υπενθύμισε ότι οι εκπρόσωποί της είχαν επισημάνει ότι διαδικασία για τα αφορώντα την εν λόγω σύμβαση ζητήματα εκκρεμούσε ενώπιον των ιταλικών δικαστηρίων. Αντιθέτως, όσον αφορά το δικαίωμά της συμμετοχής στο σύστημα διανομής, οι εκπρόσωποί της είχαν επισημάνει ότι αυτό δεν απέρρεε από την εν λόγω σύμβαση, αλλ' από « αναρίθμητες αρχές συχνά επιβεβαιωθείσες από την Επιτροπή και από το Δικαστήριο στον τομέα της επιλεκτικής διανομής », εφόσον η προσφεύγουσα είχε αποδείξει, επί 25 έτη, ότι ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις της BMW. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επίσης ότι, με το από 30 Νοεμβρίου 1988 έγγραφο της, η Επιτροπή, επικαλούμενη την έλλειψη ενδείξεων επιτρεπουσών να υποτεθεί ότι το σύστημα διανομής της BMW ήταν ασυμβίβαστο προς τον κανονισμό 123/85 περί εφαρμογής εξαιρέσεων σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών, είχε επιτρέψει στην BMW να τύχει αντικανονικού τεκμηρίου αθωότητας λαμβανομένων υπόψη των αποδεικτικών στοιχείων που είχε προσκομίσει ως προς τη συμπεριφορά της BMW. Εξέφρασε, εξάλλου, την έκπληξή της για τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι ήταν αναρμόδια για να διατάξει την αποκατάσταση των συμβατικών σχέσεων μεταξύ της και της BMW, ενώ ουδέποτε είχε ζητήσει κάτι τέτοιο. Η προσφεύγουσα διεκδικούσε « το δικαίωμά της να εφοδιάζεται εκ νέου με προϊόντα BMW, όχι βάσει αποκλειστικής αντιπροσωπεύσεως, αλλά ως διανομέας ανταποκρινόμενη σε όλες τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να επιλεγεί ως μέλος του δικτύου ». Αντετάχθη, επομένως, στο ότι η Επιτροπή απέδωσε στην αίτησή της περιεχόμενο που δεν είχε.

- 13 Στις 28 Φεβρουαρίου 1990, το επιφορτισμένο με τον ανταγωνισμό μέλος της Επιτροπής απέστειλε στην προσφεύγουσα, εξ ονόματος της Επιτροπής, έγγραφο έχον ως εξής:

« Αναφέρομαι στην αίτηση που υποβάλατε, στις 25 Ιανουαρίου 1988, προς την Επιτροπή, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού του Συμβουλίου 17/62, κατά της BMW-Italia, αναφέροντας παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ που διέπραξε, κατά τη γνώμη σας, η εν λόγω εταιρία.

Η Επιτροπή εξέτασε τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που προβάλατε με την καταγγελία σας και σας παρέσχε τη δυνατότητα να διατυπώσετε τις παρατηρήσεις σας επί της προθέσεως της Επιτροπής να μη δώσει ευνοϊκή συνέχεια στην εν λόγω καταγγελία. Η πρόθεση αυτή σας κοινοποιήθηκε μ' ένα πρώτο έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 1988 και, στη συνέχεια, με το "έγγραφο βάσει του άρθρου 6" της 26ης Ιουλίου 1989.

Στην απάντησή σας της 4ης Οκτωβρίου 1989, δεν επισημάνατε νέα πραγματικά περιστατικά και δεν προβάλατε νέα επιχειρήματα ή νομικά στοιχεία προς στήριξη της αιτήσεώς σας. Επομένως, η Επιτροπή δεν έχει λόγους για να μεταβάλει την πρόθεσή της να απορρίψει την αίτησή σας περί παρεμβάσεως, για τους εξής λόγους:

1. Καταρχάς και σε σχέση με το πρώτο αίτημα που διατυπώσατε στην καταγγελία σας (σελίδα 7, παράγραφος 2, πρώτη και δεύτερη περίπτωση: να υποχρεωθεί η BMW να παραδώσει στην Automec οχήματα και ανταλλακτικά και να επιτρέψει στην Automec να χρησιμοποιεί το εμπορικό σήμα BMW), η Επιτροπή θεωρεί ότι, δυνάμει του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, δεν διαθέτει την εξουσία εκδόσεως διαταγής που θα μπορούσε να υποχρεώσει έναν παραγωγό να παραδώσει τα προϊόντα του υπό τις προκειμένες συνθήκες, αυτό δε ακόμα και αν η Επιτροπή είχε διαπιστώσει το ασυμβίβαστο του συστήματος διανομής του εν λόγω παραγωγού, όπως το σύστημα της BMW-Italia, προς το άρθρο 85, παράγραφος 1. Η Automec, άλλωστε, δεν προσκόμισε καμία ένδειξη περί του γεγονότος ότι η BMW-Italia κατείχε δεσποζούσα θέση και ότι προέβαινε στην καταχρηστική της εκμετάλλευση, παραβαίνοντας το άρθρο 86 της Συνθήκης: αυτό μόνο το άρθρο της Συνθήκης θα επέτρεπε ενδεχομένως στην Επιτροπή να επιβάλει στην BMW-Italia να συνάψει συμβατικές σχέσεις με την Automec.

2. Ως προς το δεύτερο αίτημα της Automec (σελίδα 7 της καταγγελίας, παράγραφος 3: να παύσει η παράβαση που η Automec προσάπτει στην BMW-Italia, η Επιτροπή διαπι-

στάνει ότι η Automec υπέβαλε ήδη στους Ιταλούς δικαστές, τόσο πρωτοδίκως όσο και κατ' έφεση, τη διαφορά μεταξύ αυτής και της BMW-Italia και που έχει ως αντικείμενο την καταγγελία της συμβάσεως αντιπροσωπεύσεως που συνέδεε, στο παρελθόν, τις δύο εταιρίες. Τίποτε δεν εμποδίζει την Automec, κατά την Επιτροπή, να υποβάλει στον ίδιο εθνικό δικαστή το ζήτημα της συμφωνίας προς το άρθρο 85 του σημερινού συστήματος διανομής της BMW-Italia· το να επιληφθεί της υποθέσεως ο εθνικός δικαστής φαίνεται ακόμα ευκολότερο δεδομένου ότι αυτός γνωρίζει ήδη πλήρως τις συμβατικές σχέσεις που η BMW-Italia συνάπτει με τους διανομείς της.

Η Επιτροπή σας υπενθυμίζει συναφώς ότι ο Ιταλός δικαστής έχει την αυτή αρμοδιότητα που έχει και η Επιτροπή για να εφαρμόσει στην προκειμένη περίπτωση το άρθρο 85 της Συνθήκης και, ιδίως, την παράγραφο 2, αλλά διαθέτει επίσης εξουσία που δεν διαθέτει η Επιτροπή, ήτοι την εξουσία να υποχρεώσει ενδεχομένως την BMW-Italia στην καταβολή αποζημιώσεως προς την Automec, στο μέτρο που η Automec θα ήταν σε θέση να αποδείξει ότι η άρνηση πωλήσεως του εν λόγω παραγωγού της προξένησε ζημία. Το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ απονέμει στην Επιτροπή διακριτική ευχέρεια εκτιμήσεως “ των στοιχείων που συνέλεξε ” κατόπιν της εξετάσεως της καταγγελίας, ευχέρεια που της επιτρέπει να θέτει βαθμό προτεραιότητας στην εξέταση των υποθέσεων των οποίων επιλαμβάνεται.

Βάσει των προηγούμενων σκέψεων, που εκτίθενται στο σημείο 2 του παρόντος εγγράφου, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον για να εξεταστούν σε βάθος τα εκτιθέμενα στην αίτηση πραγματικά περιστατικά.

3. Σας πληροφορώ, κατά συνέπεια, ότι, για τους αναφερόμενους στα σημεία 1 και 2 λόγους, η Επιτροπή αποφάσισε να μη δώσει ευνοϊκή συνέχεια στην αίτηση που υποβάλατε στις 25 Ιανουαρίου 1988, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17/62 του Συμβουλίου. »

- 14 Στις 10 Ιουλίου 1990, το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή ακυρώσεως που είχε ασκήσει η προσφεύγουσα κατά του εγγράφου της Επιτροπής της 30ής Νοεμβρίου 1988 (απόφαση της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367), με την αιτιολογία ότι το εν λόγω έγγραφο δεν συνιστούσε απόφαση επί της καταγγελίας της προσφεύγουσας, αλλά αποτελούσε τμήμα άτυπης ανταλλαγής απόψεων στο πλαίσιο της πρώτης από τις τρεις διαδοχικές φάσεις που περιλαμβάνει η εξέλιξη της διαδικασίας η οποία διέπεται από το άρθρο 3, παράγραφος

2, του κανονισμού 17 και το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63. Η απόφαση απέκτησε ισχύ δεδικασμένου.

- 15 Όσον αφορά τη μετέπειτα εξέλιξη των διαφορών μεταξύ προσφεύγουσας και BMW-Italia ενώπιον των ιταλικών δικαστηρίων, η προσφεύγουσα δήλωσε κατά τη συνεδρίαση ότι, αφενός, το Tribunale και μετέπειτα το Corte d'appello di Milano απέρριψαν την αγωγή της με την οποία ζητούσε να υποχρεωθεί η BMW-Italia να συνεχίσει συμβατικές σχέσεις μαζί της και ότι υπέβαλε εναντίον αυτής της αποφάσεως αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Corte suprema di cassazione. Προσέθεσε, αφετέρου, ότι η αγωγή της BMW-Italia, με την οποία ζητούσε να εμποδίσει την προσφεύγουσα να χρησιμοποιεί κατατεθειμένα εμπορικά σήματα της BMW για τη διαφήμιση οχημάτων παράλληλης εισαγωγής, έγινε δεκτή από το Tribunale di Milano, αφού είχε απορριφθεί από τον Pretore και τον πρόεδρο του Tribunale di Treviso. Η προσφεύγουσα άσκησε έφεση κατά της εν λόγω αποφάσεως ενώπιον του Corte d'appello di Milano.

Η διαδικασία

- 16 Υπ' αυτές τις συνθήκες η προσφεύγουσα άσκησε, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 3 Μαΐου 1990, την υπό κρίση προσφυγή.
- 17 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά. Κατόπιν προτάσεως του πρώτου τμήματος, το Πρωτοδικείο, αφού άκουσε τους διαδίκους, παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον της Ολομελείας. Ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου όρισε γενικό εισαγγελέα.
- 18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Αποφασίστηκε, ωστόσο, να ληφθούν υπόψη, αυτεπαγγέλτως, τα ακόλουθα έγγραφα που είχαν καταθέσει οι διάδικοι στον φάκελο της υποθέσεως T-64/89 (Automec I):

— η αίτηση που υπέβαλε η προσφεύγουσα στην Επιτροπή, στις 25 Ιανουαρίου 1988, βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 (παράρτημα 5 της προσφυγής στην υπόθεση T-64/89)·

- η απευθυνθείσα από την προσφεύγουσα προς την Επιτροπή, την 1η Σεπτεμβρίου 1988, επιστολή (παράρτημα 18 του δικογράφου της προσφυγής στην υπόθεση T-64/89)·
 - η απευθυνθείσα από την προσφεύγουσα προς την Επιτροπή, στις 4 Οκτωβρίου 1989, επιστολή (παράρτημα των κατατεθεισών από την προσφεύγουσα παρατηρήσεων επί της παρεμπίπτουσας αιτήσεως της Επιτροπής στην υπόθεση T-64/89).
- 19 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις προτάσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 22ας Οκτωβρίου 1991. Κατόπιν καταθέσεως των γραπτών προτάσεων του γενικού εισαγγελέα, στις 10 Μαρτίου 1992, ο Πρόεδρος κήρυξε περαιωθείσα την προφορική διαδικασία.
- 20 Η προσφεύγουσα, με την προσφυγή της, ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να διατάξει την ένωση της παρούσας υποθέσεως με την ήδη εκκρεμούσα T-64/89 προς συνεκδίκαση και έκδοση κοινής αποφάσεως·
 - να δεχθεί τύποις την προσφυγή, επιφυλασσομένη του δικαιώματος να παραιτηθεί από αυτήν όταν αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου απόφαση ακυρώνουσα τη φερομένη ως ατομική απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 1988·
 - να ακυρώσει την ατομική απόφαση της Διευθύνσεως Ανταγωνισμού και τον κανονισμό 123/85, καθόσον η εν λόγω απόφαση αποτελεί την αναπόφευκτη συνέπειά του·
 - να αποφανθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης, η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκδοθησομένη απόφαση·
 - να υποχρεώσει την Επιτροπή να αποκαταστήσει τις ζημιές·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Με το υπόμνημά της απαντήσεως, κατατεθέν μετά την έκδοση της αποφάσεως επί της υποθέσεως T-64/89, ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Γενικής Διευθύνσεως Ανταγωνισμού της Επιτροπής της 28ης Φεβρουαρίου 1990· τούτο δε μετά την ενδεχομένη αναγνώριση ότι ο κανονισμός 123/85 δεν έχει εφαρμογή στα συστήματα επιλεκτικής διανομής· ή, επικουρικώς, στην περίπτωση που ο εν λόγω κανονισμός θα έπρεπε να θεωρηθεί ότι έχει εφαρμογή τόσο στα συστήματα αποκλειστικής διανομής όσο και στα συστήματα επιλεκτικής διανομής, να ακυρώσει τον εν λόγω κανονισμό ως αντίθετο προς τον κανονισμό 19/65/ΕΟΚ του Συμβουλίου, ο οποίος αποτελεί τη νομική του βάση, και, εν πάση περιπτώσει, ως ενέχοντα από πρόδηλη αδικία λόγω του ότι ρύθμισε με τον ίδιο τρόπο δύο φαινόμενα εντελώς διαφορετικά·

— να αποφανθεί ότι η Επιτροπή έχει την υποχρέωση, δυνάμει του άρθρου 176 της Συνθήκης, να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκδοθησομένη απόφαση·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να αποκαταστήσει τις ζημίες·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

21 Η Επιτροπή ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει το αίτημα της προσφεύγουσας με το οποίο ζητείται να διαταχθεί η ένωση της παρούσας υποθέσεως με την τότε εκκρεμούσα υπόθεση T-64/89 προς συνεκδίκαση και έκδοση κοινής αποφάσεως·

— να απορρίψει την προσφυγή της Automec που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 28ης Φεβρουαρίου 1990 [SG(90) D/2816]·

- να απορρίψει το αίτημα με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή στην καταβολή αποζημιώσεως·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί των αιτημάτων ακυρώσεως

1. Όσον αφορά το αντικείμενο της καταγγελίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 22 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παρανόησε το αντικείμενο της αιτήσεώς της, θεωρώντας ότι αυτή περιοριζόταν στο αίτημα να υποχρεώσει η Επιτροπή την BMW να εκτελέσει τις παραγγελίες της και να της επιτρέψει να χρησιμοποιεί τα εμπορικά της σήματα, ενώ το αντικείμενο της έρευνας που είχε ζητήσει συνίστατο στο εάν ο αποκλεισμός, του οποίου είχε υπάρξει θύμα, προέκυπτε από το σύστημα διανομής της BMW ή στο εάν συνιστούσε εφαρμογή του εν λόγω συστήματος εισάγουσα διακρίσεις.
- 23 Ισχυρίζεται ότι είχε ζητήσει από την Επιτροπή όχι μόνο να διαπιστώσει την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, από την BMW και να εκδώσει απόφαση επιβάλλουσα στην BMW να παύσει τις διαπραττόμενες παραβάσεις, αλλά της είχε επίσης ζητήσει την ανάκληση της εξαιρέσεως που είχε χορηγηθεί στο σύστημα επιλεκτικής διανομής της BMW με την προαναφερθείσα από 13 Δεκεμβρίου 1974 απόφασή της και/ή της προβλεπόμενης με τον κανονισμό 123/85 εξαιρέσεως.
- 24 Η προσφεύγουσα τονίζει ότι η Επιτροπή δεν δεσμεύεται από τα ειδικά αιτήματα που διατυπώνει ο καταγγέλλων, μπορεί όμως η ίδια να καθορίσει το περιεχόμενο της διαταγής που αποσκοπεί στην παύση της παραβάσεως, υπό τον όρον ότι η εν λόγω διαταγή θα είναι λυσιτελής προς επίτευξη αυτού του στόχου και θα τηρεί την αρχή της αναλογικότητας.

- 25 Η Επιτροπή απαντά ότι το κύριο αντικείμενο της αιτήσεως της Automec ήταν να υποχρεωθεί η BMW να επαναλάβει τις παραδόσεις της και να επιτρέψει τη χρησιμοποίηση των εμπορικών σημάτων της και ότι η άρνηση, εκ μέρους της BMW, να την προμηθεύει αποτελεί τον κύριο λόγο της καταγγελίας και της προσφυγής της προσφεύγουσας. Κατά την Επιτροπή, το εν λόγω αίτημα συγχέεται με το αίτημα που αποσκοπεί στο να διαταχθεί η συμμετοχή της προσφεύγουσας στο σύστημα διανομής της BMW.
- 26 Η Επιτροπή αμφισβητεί με το υπόμνημα της ανταπαντήσεως ότι η προσφεύγουσα της ζήτησε να ανακαλέσει την εξαίρεση που είχε χορηγήσει στο σύστημα επιλεκτικής διανομής της BMW, όπως αυτό προβλέπεται στον κανονισμό 123/85 και να λάβει, επομένως, απόφαση επιίπτουσα στην αποκλειστική της αρμοδιότητα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 27 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η καταγγελία της προσφεύγουσας περιελάμβανε, αφενός, αίτημα που αποσκοπούσε στη λήψη δύο ειδικών μέτρων έναντι της BMW, ήτοι στην έκδοση διαταγής, επιτάσσουσας την εκτέλεση των παραγγελιών της προσφεύγουσας και στην έκδοση διαταγής επιτάσσουσας την BMW να επιτρέψει στην προσφεύγουσα να χρησιμοποιεί ορισμένα εμπορικά σήματά της. Περιελάμβανε, αφετέρου, γενικότερο αίτημα, που αποσκοπούσε στη λήψη αποφάσεως υποχρεώνουσας την BMW να παύσει την καταγγελλομένη παράβαση και επιβάλλοντάς της οποιοδήποτε άλλο μέτρο η Επιτροπή θεωρούσε αναγκαίο ή χρήσιμο.
- 28 Ενώπιον αυτών των αιτημάτων, η προσβαλλομένη απόφαση αποτελείται από δύο μέρη. Με το πρώτο, η Επιτροπή αρνείται, επικαλούμενη την αναρμοδιότητά της, να υποχρεώσει την BMW να παραδίδει τα προϊόντα της στην προσφεύγουσα και να της επιτρέψει να χρησιμοποιεί το εμπορικό σήμα BMW. Με το δεύτερο, αρνείται, επικαλούμενη τις εκκρεμούσες δίκες μεταξύ της προσφεύγουσας και BMW ενώπιον των ιταλικών δικαστηρίων, τη διακριτική της εξουσία εκτιμήσεως ως προς τον βαθμό προτεραιότητας που δίδει στη συνέχιση της εξετάσεως της καταγγελίας και την έλλειψη επαρκούς κοινοτικού συμφέροντος για να εξετασθεί σε βάθος η υπόθεση, καθόσον η καταγγελία αποσκοπούσε στην έκδοση αποφάσεως υποχρεώνουσας την BMW να παύσει την επικαλούμενη παράβαση. Τα δύο μέρη της προσβαλλομένης αποφάσεως αντιστοιχούν, επομένως, στα δύο σκέλη που περιελάμβανε η καταγγελία της προσφεύγουσας.

- 29 Στην κοινοποίηση βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, που απευθύνθηκε στην προσφεύγουσα στις 26 Ιουλίου 1989, γινόταν αναφορά σε αίτημα της προσφεύγουσας που αποσκοπούσε στο να διαταχθεί η « αποκατάσταση » των συμβατικών σχέσεων που αυτή διατηρούσε με την BMW. Με την από 4ης Οκτωβρίου 1989 απάντησή της, η προσφεύγουσα αμφισβήτησε αυτή την ερμηνεία του αιτήματός της, διευκρινίζοντας ότι εννοούσε να διεκδικήσει το δικαίωμα να μετάσχει, ανεξαρτήτως των πρώην συμβατικών σχέσεων, στο σύστημα διανομής της BMW, που η ίδια χαρακτήριζε ως σύστημα επιλεκτικής διανομής. Η Επιτροπή έλαβε υπόψη αυτή τη διευκρίνιση εξαλείφοντας, από την προσβαλλομένη απόφαση, κάθε αναφορά σε υποτιθέμενο αίτημα της προσφεύγουσας περί αποκαταστάσεως των πρώην συμβατικών σχέσεων.
- 30 Εξάλλου, κανένα στοιχείο της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν επιτρέπει να υποθεθεί ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι δεσμευόταν από το αίτημα εκδόσεως ειδικών διαταγών, όπως αυτό είχε διατυπωθεί από την προσφεύγουσα, και ότι, επομένως, παρέβλεψε τη δυνατότητα να λάβει, αντί των αιτηθεισών διαταγών, άλλα λυσιτελή μέτρα για να παύσει η ενδεχομένη παράβαση. Το πρώτο μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως περιορίζεται, πράγματι, στην απάντηση στο αίτημα εκδόσεως ειδικών διαταγών, όπως είχε διατυπωθεί από την προσφεύγουσα, χωρίς να προδικάζει το ζήτημα εάν η Επιτροπή είχε τη δυνατότητα να λάβει άλλα μέτρα.
- 31 Με το δεύτερο μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή απάντησε στο γενικότερο αίτημα περί λήψεως αποφάσεως, υποχρεώνοντας την BMW να παύσει την επικαλούμενη παράβαση και διατάσσοντας κάθε χρήσιμο προς τον σκοπό αυτό μέτρο.
- 32 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, τέλος, ότι η υποβληθείσα από την προσφεύγουσα καταγγελία δεν αποσκοπούσε στην ανάκληση της εξαιρέσεως κατά κατηγορία που προβλέπει ο κανονισμός 123/85. Με το δικόγραφο της προσφυγής της στην υπόθεση T-64/89 (σ. 15 και 17), η προσφεύγουσα, ασφαλώς, προσήψε στην Επιτροπή ότι παρέβη το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 123/85, που της παρέχει το δικαίωμα να ανακαλέσει το ευεργέτημα της εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού, στο μέτρο που αυτός είχε εφαρμογή. Ωστόσο, η εν λόγω αναφορά, που γίνεται σε έγγραφο απευθυνόμενο στο Πρωτοδικείο και όχι στην Επιτροπή, δεν μπορεί να συνεπάγεται τη διεύρυνση του αντικειμένου της προηγουμένως κατατεθείσας καταγγελίας. Συναφώς, παρατηρείται ότι η προσφεύγουσα είχε την ευκαιρία, με την απάντησή της στο έγγραφο που της απευθύνθηκε στις 4 Οκτωβρίου 1989, βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, να διευκρινίσει το περιεχόμενο της καταγγελίας της. Η εν λόγω απάντησή, μεταγενέστερη της ασκήσεως της προσφυγής στην υπόθεση T-64/89, ουδόλως

αναφέρεται σε ενδεχομένη ανάκληση της εξαιρέσεως. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η Επιτροπή δεν μπορούσε να εκλάβει την καταγγελία ως σκοπούσα την ανάκληση του ευεργετήματος της εξαιρέσεως κατά κατηγορία που προβλέπει ο κανονισμός 123/85.

- 33 Επομένως, η Επιτροπή δεν παρανόησε το αντικείμενο της υποβληθείσας από την προσφεύγουσα καταγγελίας.

2. Όσον αφορά το πρώτο μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 34 Η προσφεύγουσα προβάλλει, κατά του πρώτου μέρους της προσβαλλομένης αποφάσεως όπου η Επιτροπή δήλωσε αναρμοδιότητα προς έκδοση των αιτουμένων από την προσφεύγουσα ειδικών διαταγών, ένα και μόνο λόγο, αντλούμενο από την παράβαση του κοινοτικού δικαίου, ιδίως του άρθρου 3 του κανονισμού 17.
- 35 Με την προσφυγή της, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη διάκριση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή μεταξύ των εξουσιών που διαθέτει, δυνάμει του εν λόγω άρθρου, στην περίπτωση παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, αφενός, και στην περίπτωση παραβάσεως του άρθρου 86, αφετέρου. Τονίζει ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 17 δεν προβαίνει σε τέτοια διάκριση και ότι, επομένως, παρέχει στην Επιτροπή, και στις δύο περιπτώσεις, την εξουσία να « υποχρεώσει με απόφαση τις επιχειρήσεις (...) να παύσουν τη διαπιστωθείσα παράβαση ». Στην προκειμένη περίπτωση, ο μόνος τρόπος για να παύσει η παράβαση του άρθρου 85, η συνισταμένη σε άρνηση εφοδιασμού, συνίστατο στο να διαταχθεί η παράδοση των εμπορευμάτων που είχαν παραγγελθεί.
- 36 Η προσφεύγουσα, στο υπόμνημα απαντήσεώς της, υποστηρίζει, πρώτον, ότι η έλλειψη συμφωνίας μεταξύ BMW και αυτής δεν εμποδίζει την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Κατ' αυτήν, συμπεριφορά η οποία, φαινομενικά, είναι μονομερής μπορεί να υπάγεται στο άρθρο 85, παράγραφος 1, ιδίως όταν εντάσσεται στο πλαίσιο συστήματος διανομής.

- 37 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η BMW εφαρμόζει σύστημα επιλεκτικής διανομής. Όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, Demo-Studio Schmidt κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3045), ένας μεταπωλητής που χωρίς λόγο αποκλείστηκε από σύστημα επιλεκτικής διανομής μπορεί να ζητήσει από την Επιτροπή να παρέμβει βάσει του άρθρου 3, παράγραφος 2, περίπτωση β', του κανονισμού 17 και, ενδεχομένως, να προσφύγει κατά της αρνήσεως της Επιτροπής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι όλα τα στοιχεία της παραβάσεως που αναφέρονται στην προαναφερθείσα απόφαση συντρέχουν στην προκειμένη περίπτωση.
- 38 Εξάλλου, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι δεν είναι λογικό να θεωρείται ότι η Επιτροπή μπορεί, αν αυτό συμβαίνει, να διαπιστώσει την έλλειψη νομιμότητας του συνόλου του συστήματος διανομής και να απαγορεύσει στην BMW να το εφαρμόζει στο μέλλον, ενώ δεν μπορεί να αντιταχθεί την υιοθετηθείσα από τον παραγωγό συμπεριφορά έναντι των διαφόρων μεταπωλητών. Πράγματι, αν αυτό συνέβαινε, θα ήταν εύκολο να καθιερώνονται « στο χαρτί » συμβατικά συστήματα πολύ θετικά από άποψη ανταγωνισμού, χωρίς στη συνέχεια να εφαρμόζονται, με τη βεβαιότητα ότι, συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν έχει καμία εξουσία παρεμβάσεως. Προς στήριξη της απόψεώς της, επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 1985, 25/84 και 26/84, Ford κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 2725), από την οποία προκύπτει ότι η Επιτροπή μπορεί να λαμβάνει υπόψη, όταν εξετάζει σύμβαση αντιπροσωπεύσεως προς τον σκοπό ενδεχομένης εξαιρέσεως, όλες τις συνθήκες που περιβάλλουν την εφαρμογή της εν λόγω συμβάσεως, μεταξύ των οποίων μπορεί να περιλαμβάνεται η άρνηση εφοδιασμού. Η Επιτροπή δεν πρέπει, επομένως, να εκτιμά αποκλειστικά τα « συστήματα στο σύνολό τους », αλλά και τη συγκεκριμένη τους εφαρμογή, και μάλλον τη μη εφαρμογή τους.
- 39 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η ενδεχομένη ύπαρξη εξαιρέσεως δεν αντιτίθεται σε μια τέτοια εξέταση των συγκεκριμένων λεπτομερειών εφαρμογής ενός συστήματος διανομής. Παρ' όλον ότι αναγνωρίζει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί, με αναγκαστικά μέτρα, να προβεί στην εκτέλεση αποφάσεως διατάσσουσας την BMW να επαναλάβει τις παραδόσεις της, ισχυρίζεται ότι το καθού όργανο διαθέτει, ωστόσο, μέσα πειθούς, ιδίως υπό τη μορφή προστίμων, που καθιστούν δυνατή την τήρηση μιας τέτοιας αποφάσεως.
- 40 Η Επιτροπή τονίζει ότι η διαφορετική λογική που εμπνέει τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης, την οποία πρόβλεψε, κατ' αυτήν, η απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-51/89, Tetra Pak κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. II-309),

προσδίδει διαφορετικό περιεχόμενο στις εξουσίες που διαθέτει, δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17, όταν πρόκειται για παράβαση της μιας ή της άλλης από τις εν λόγω δύο διατάξεις της Συνθήκης. Υπενθυμίζει ότι το άρθρο 86 απαγορεύει σε επιχείρηση κατέχουσα δεσπόζουσα θέση να υιοθετεί μονομερείς συμπεριφορές που περιορίζουν τον ανταγωνισμό και που μπορεί να συνίστανται είτε σε εσκεμμένες ενέργειες, είτε σε παραλείψεις. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το Δικαστήριο, με την απόφαση της 6ης Μαρτίου 1974, 6/73 και 7/73, Commercial Solvents κατά Επιτροπής (Racc. 1974, σ. 223), δέχθηκε ότι η εφαρμογή του άρθρου 3 του κανονισμού 17 πρέπει να γίνεται σε συνάρτηση με τη φύση της διαπιστωθείσας παραβάσεως και μπορεί επίσης να περιλαμβάνει την εντολή να αναληφθούν ορισμένες δραστηριότητες ή παροχές, παρανόμως παραλειφθείσες, καθώς και την απαγόρευση συνεχίσεως ορισμένων δραστηριοτήτων, πρακτικών ή καταστάσεων, αντιθέτων προς τη Συνθήκη.

- 41 Αντιθέτως, σε περίπτωση παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, η Επιτροπή θεωρεί ότι τόσο το αντικείμενο όσο και η έκταση των εξουσιών παρεμβάσεώς της είναι διαφορετικά. Ως προς το αντικείμενο, ήτοι την παράβαση την οποία μπορεί να παύσει, τονίζει ότι το άρθρο 85 απαγορεύει τις συμφωνίες μεταξύ δύο ή περισσοτέρων επιχειρήσεων που έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα τη νόθευση του ανταγωνισμού. Κατά την Επιτροπή, η μόνη συμφωνία στην οποία θα μπορούσε να εφαρμοσθεί, στην προκειμένη περίπτωση, το άρθρο 85 της Συνθήκης είναι η υφιστάμενη μεταξύ BMW-Italia και των σημερινών διανομέων της και μόνον έναντι αυτής της συμφωνίας θα μπορούσε να ασκήσει την εξουσία παρεμβάσεώς της που της απονέμει το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17. Κατά την Επιτροπή, η απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 1984, 228/82 και 229/82, Ford κατά Επιτροπής (Συλλογή 1984, σ. 1129, στο εξής: Ford II), επιβεβαιώνει ότι, στο πλαίσιο συστήματος διανομής, μόνο η συμφωνία, περί της οποίας η σύμβαση αντιπροσωπεύει, μπορεί να αποτελέσει παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης.
- 42 Ως προς την έκταση των εξουσιών της στην περίπτωση παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, η Επιτροπή στηρίζεται στην ίδια απόφαση για να ισχυριστεί ότι η μόνη απόφαση που μπορεί να λάβει δυνάμει του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 είναι να διαπιστώσει ενδεχομένως το ασυμβίβαστο του οικείου συστήματος διανομής προς τις διατάξεις του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και να υποχρεώσει τον προμηθευτή να παύσει την εφαρμογή της συμβάσεως εκπροσωπήσεως, λαμβανομένης στο σύνολό της. Προσθέτει ότι, πάντοτε κατά την απόφαση Ford II, δεν στερείται γι' αυτόν τον λόγο κάθε δυνατότητας να αντιδράσει ενόπιον συμπεριφοράς αντίθετης προς τον ανταγωνισμό εφαρμοζόμενης στο πλαίσιο συστήματος διανομής, διότι μπορεί, για παράδειγμα, να επιβάλει πρόστιμο εάν συνεχισθεί η εφαρμογή της συμβάσεως αντιπροσωπεύσεως.

- 43 Η Επιτροπή αναφέρει ότι η Automec δεν επιθυμεί την κατάργηση του συστήματος διανομής, αλλά διεκδικεί, αντιθέτως, το δικαίωμα να συμμετάσχει σ' αυτό. Το εν λόγω, όμως, δικαίωμα είναι ειδικό και ατομικό του οποίου η Επιτροπή δεν έχει την εξουσία να επιβάλλει την αναγκαστική εκτέλεση, παρά στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 86 της Συνθήκης.
- 44 Η Επιτροπή, με το υπόμνημα της ανταπάντησής, προσθέτει ότι η προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα, αναφερόταν σε περίπτωση συνδυασμένης παραβάσεως και των δύο άρθρων, 85 και 86, της Συνθήκης και ότι οι αναφερθείσες από το Δικαστήριο σ' αυτή την απόφαση δύο προηγούμενες αποφάσεις, ήτοι η προαναφερθείσα απόφαση της 6ης Μαρτίου 1974, 6/73 και 7/73, και η Διάταξη της 17ης Ιανουαρίου 1980, 792/79 R, Camera Care κατά Επιτροπής (Racc. 1980, σ. 119), αφορούσαν είτε παράβαση του άρθρου 86 (Commercial Solvents), είτε παράβαση και των δύο άρθρων 85 και 86 (Camera Care).
- 45 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η απαγόρευση συμφωνιών και οι εξουσίες που της έχουν απονεμηθεί για την τήρηση αυτής της απαγορεύσεως δεν μπορούν να της επιτρέψουν να περιορίσει την ελευθερία συνάψεως συμβάσεων των επιχειρηματιών, προχωρώντας μέχρι να επιβάλει στον παραγωγό να δεχθεί ορισμένο μεταπωλητή στο σύστημά του διανομής. Αναφέρεται, συναφώς, στις προτάσεις της γενικής εισαγγελέα Rozès στην προαναφερθείσα υπόθεση 210/81, σ. 3067.
- 46 Η Επιτροπή τονίζει, τέλος, ότι η προσβαλλομένη απόφαση ουδόλως προδικάζει ούτε το ζήτημα εάν το σύστημα διανομής της BMW-Italia είναι σύστημα επιλεκτικής διανομής ή σύστημα αποκλειστικής και επιλεκτικής διανομής, του τύπου που αφορά ο κανονισμός 123/85, ούτε το ζήτημα εάν το εν λόγω σύστημα είναι θεμιτό ή όχι ενόψει του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Κατά την Επιτροπή, έστω κι αν υποθεθεί ότι αυτή διαπιστώνει ότι το σύστημα διανομής που εφαρμόζει η BMW-Italia συνιστά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, ούτε ο άρθρο 85 ούτε το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 της παρέχουν την εξουσία να επιβάλει στην BMW-Italia να συμβληθεί με την Automec.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 47 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι πρέπει να προσδιορισθεί εάν η Επιτροπή παρέβη το κοινοτικό δίκαιο, ιδίως το άρθρο 3 του κανονισμού 17, απορρίπτοντας το αίτημα που αποσκοπούσε στην έκδοση των προαναφερθεισών ειδικών διαταγών, με την αιτιολογία ότι δεν ήταν αρμόδια να λάβει τέτοια μέτρα υπό τις προκείμενες περιστάσεις.
- 48 Υπενθυμίζεται ότι το αίτημα της προσφεύγουσας αποσκοπούσε στο να υποχρεωθεί η BMW-Italia να εκτελέσει τις παραγγελίες που της είχε διαβιβάσει· αποσκοπούσε επίσης στο να υποχρεωθεί η BMW να επιτρέψει στην προσφεύγουσα να χρησιμοποιεί ορισμένα εμπορικά σήματά της. Οι εν λόγω απαιτήσεις αιτιολογούνταν με το γεγονός ότι η προσφεύγουσα θεωρούσε ότι πληρούσε όλες τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να συμμετάσχει στο δίκτυο διανομής της BMW. Η προσφεύγουσα ζήτησε, κατά συνέπεια, από την Επιτροπή να εκδώσει δύο ειδικές διαταγές κατά της BMW ώστε να τηρηθεί το προβαλλόμενο δικαίωμά της να συμμετάσχει στο δίκτυο διανομής που είχε θέσει σε εφαρμογή η BMW.
- 49 Δεδομένου ότι η Επιτροπή απέρριψε, με το πρώτο μέρος της αποφάσεώς της, το αίτημα που αποσκοπούσε στην έκδοση των εν λόγω δύο ειδικών διαταγών, πρέπει να εξετασθεί εάν το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, που παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να υποχρεώνει τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις να παύουν τις παραβάσεις του δικαίου του ανταγωνισμού που έχει διαπιστώσει, μπορούσε να αποτελέσει, σε συνδυασμό με το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, τη νομική βάση αποφάσεως δεχομένης ένα τέτοιο αίτημα.
- 50 Το άρθρο 85, παράγραφος 1, απαγορεύει ορισμένες συμφωνίες ή πρακτικές αντίθετες προς τον ανταγωνισμό. Μεταξύ των συνεπειών, στο επίπεδο του αστικού δικαίου, που μπορεί να συνεπάγεται παράβαση αυτής της απαγορεύσεως, μόνον μία ορίζεται ρητώς στο άρθρο 85, παράγραφος 2, ήτοι η ακυρότητα της συμφωνίας. Στο εθνικό δίκαιο αναπόκειται να καθορίσει τις άλλες συνέπειες που συνεπάγεται η παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης, όπως η υποχρέωση αποκαταστάσεως της ζημίας που υπέστη τρίτος ή η ενδεχόμενη υποχρέωση συνάψεως συμβάσεως (βλ., ως προς τις δυνατότητες των εθνικών δικαστών, τις εθνικές διαδικασίες που προκάλεσαν τις προδικαστικές αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Ιουνίου 1981, 126/80, *Salonia*, Συλλογή 1981, σ. 1563, 1774, και της 3ης Ιουλίου 1985, 243/83, *Binon*, Συλλογή 1985, σ. 2015, 2035). Ο εθνικός δικαστής είναι, επομένως, εκείνος ο οποίος, σε ενδεχόμενη περίπτωση και κατά τους κανόνες του εθνικού δικαίου, μπορεί να υποχρεώσει έναν επιχειρηματία να συμβληθεί με άλλον.

- 51 Δεδομένου ότι η ελευθερία συνάψεως συμβάσεων πρέπει να παραμένει ο κανόνας, δεν μπορεί, καταρχήν, να αναγνωρισθεί στην Επιτροπή, στο πλαίσιο των εξουσιών εκδόσεως διαταγών που διαθέτει για να παύει τις παραβάσεις του άρθρου 85, παράγραφος 1, η εξουσία να υποχρεώσει ένα μέρος να συνάψει συμβατικές σχέσεις, εφόσον, κατά γενικό κανόνα η Επιτροπή διαθέτει λυσιτελή μέτρα για να επιβάλει σε μια επιχείρηση την παύση παραβάσεως.
- 52 Ειδικότερα, δεν μπορεί να γίνει δεκτή δικαιολογία για παρόμοιο περιορισμό στην ελευθερία συνάψεως συμβάσεων, εφόσον υπάρχουν πολλά μέσα για να παύσει η παράβαση. Αυτή είναι η περίπτωση των παραβάσεων του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης που προκύπτουν από την εφαρμογή συστήματος διανομής. Πράγματι, τέτοιες παραβάσεις μπορούν να παύσουν επίσης με την εγκατάλειψη ή με την τροποποίηση του συστήματος διανομής. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η Επιτροπή έχει, ασφαλώς, την εξουσία να διαπιστώνει την παράβαση και να υποχρεώνει τα ενδιαφερόμενα μέρη να παύουν την παράβαση, δεν εναπόκειται όμως σ' αυτή να επιβάλει στα μέρη την επιλογή της μεταξύ των διαφόρων δυνατοτήτων συμπεριφοράς που όλες είναι σύμφωνες προς τη Συνθήκη.
- 53 Επομένως, διαπιστώνεται ότι, υπό τις προκειμένες συνθήκες, η Επιτροπή δεν είχε αρμοδιότητα να εκδώσει ειδικές διαταγές, υποχρεώνουσες την BMW να εφοδιάζει την προσφεύγουσα και να της επιτρέπει να χρησιμοποιεί τα εμπορικά σήματά της. Επομένως, η Επιτροπή δεν παρέβη το κοινοτικό δίκαιο απορρίπτοντας, με την αιτιολογία ότι δεν είχε αρμοδιότητα, το αίτημα που αποσκοπούσε στην έκδοση των εν λόγω διαταγών.
- 54 Η αρμοδιότητα την οποία διέθετε η Επιτροπή για να εκδίδει αποφάσεις δυνάμει να παράγουν πρακτικά αποτελέσματα ισοδύναμα με αυτά των αιτηθεισών από την προσφεύγουσα διαταγών και η δυνατότητα που είχε να επαναχαρακτηρίσει το αίτημα της προσφεύγουσας ως αίτημα που αποσκοπούσε στην έκδοση τέτοιας αποφάσεως δεν είναι ικανές να ανατρέψουν αυτό το συμπέρασμα. Πράγματι, η Επιτροπή δεν επικαλέσθηκε την αναρμοδιότητά της για να δικαιολογήσει την απόρριψη της καταγγελίας στο σύνολό της, αλλά αποκλειστικά για να δικαιολογήσει την άρνηση λήψεως των αιτηθέντων ειδικών μέτρων. Καθόσον το αντικείμενο της καταγγελίας υπερβαίνει το ειδικό αυτό αίτημα, το ζήτημα δεν θίγεται στο πρώτο μέρος της αποφάσεως, αλλά στο δεύτερο μέρος αυτής.

3. Όσον αφορά το δεύτερο μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως

- 55 Η προσφεύγουσα επικαλείται κατά του δευτέρου μέρους της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην ουσία, τέσσερις λόγους. Ο πρώτος στηρίζεται στο ότι η Επιτροπή, αρνούμενη να ασκήσει τις δικές της αρμοδιότητες, παρέβη τα άρθρα 155 της Συνθήκης, 3 του κανονισμού 17 και 6 του κανονισμού 99/63. Ο δεύτερος λόγος, προβληθείς κατά τη συνεδρίαση, αντλείται από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που επιβάλλει το άρθρο 190 της Συνθήκης. Ο τρίτος λόγος, προβληθείς με το υπόμνημα απαντήσεως, αντλείται από την έλλειψη νομιμότητας και το ανεφάρμοστο του κανονισμού 123/85. Ο τέταρτος λόγος στηρίζεται στην κατάχρηση εξουσίας.

α) Επί του πρώτου λόγου που αντλείται από την παράβαση των άρθρων 155 της Συνθήκης, 3 του κανονισμού 17 και 6 του κανονισμού 99/63 και επί του δευτέρου λόγου που αφορά την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 56 Η προσφεύγουσα προσάπτει, πρώτον, στην Επιτροπή ότι δεν άσκησε τις αρμοδιότητές της υπέρ των εθνικών δικαστηρίων, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 85, ενώ είχε δηλώσει στον ειδικευμένο τύπο ότι, « λόγω του άρθρου 85, παράγραφος 2, καμία έννομη προστασία δεν μπορεί να ζητείται από τα εθνικά δικαστήρια » κατά των εναντίον του ανταγωνισμού ρητρών που περιλαμβάνουν συμβάσεις διανομής.
- 57 Ισχυρίζεται ότι το κοινοτικό δίκαιο προβλέπει διαδικασία εξαλείψεως των παραβάσεων και ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να παραιτηθεί από την άσκηση των εξουσιών που αναφέρονται σ' αυτές. Αναφέρεται, συναφώς, στο καθήκον που έχει σ' αυτόν τον τομέα η Επιτροπή δυνάμει της Συνθήκης, καθώς και στις αποκλειστικές και ειδικές αρμοδιότητές της στον τομέα των παραβάσεων, εξαιρέσεων και επιλεκτικής διανομής, βάσει, μεταξύ άλλων, των διατάξεων του κανονισμού 123/85. Η προσφεύγουσα τονίζει ότι εναπόκειται στην ίδια να επιλέξει εάν θα απευθυνθεί στα εθνικά δικαστήρια ή στα αρμόδια κοινοτικά όργανα και ότι δεν ανήκει στην Επιτροπή να της επιβάλει την επιλογή της. Προσθέτει ότι οι εκκρεμείς ενώπιον των ιταλικών δικαστηρίων υποθέσεις έχουν αντικείμενο διάφορο από αυτό της καταγγελίας της.

- 58 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να επικαλεσθεί, στην προκειμένη περίπτωση, τη διακριτική ευχέρεια που διαθέτει για την άσκηση των εξουσιών της. Η ευχέρεια απορρίψεως μιας καταγγελίας, που αναγνωρίζει στην Επιτροπή το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63, αφορά αποκλειστικά την απόρριψη επί της ουσίας, που πραγματοποιείται μετά το πέρας έρευνας που έχει επιτρέψει στην Επιτροπή να συγκεντρώσει τα αναγκαία στοιχεία για την άσκηση της διακριτικής ευχερείας που διαθέτει κατά την εκτίμησή της. Η Επιτροπή έχει την υποχρέωση να κινεί για κάθε καταγγελία διαδικασία προς εξέτασή της, εκτός στις περιπτώσεις προδήλων αβασίμων καταγγελιών. Το προαναφερθέν άρθρο 6, κατά το οποίο η Επιτροπή μπορεί « να μη δώσει ευνοϊκή συνέχεια » στην αίτηση, αφορά, επομένως, τη διαταγή να παύσει η παράβαση και όχι την κίνηση της διαδικασίας. Η προσφεύγουσα επικαλείται προς στήριξη της απόψεώς της την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, σκέψη 19.
- 59 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί, τρίτον, το ότι δεν υπάρχει επαρκές κοινοτικό συμφέρον για να εξεταστούν σε βάθος τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στην καταγγελία. Η εγγύκλιος που απηύθυνε, στις 7 Ιουλίου 1988, η BMW-Italia σε όλους τους αντιπροσώπους της και που αποσκοπούσε στο να αποθαρρύνει τις πωλήσεις σε μη εγκεκριμένους μεταπωλητές και τις πωλήσεις « εκτός ζώνης », τις συναπτόμενες με την παρέμβαση « μεσαζόντων ή προμηθευτών υποθέσεων », είναι αντίθετη προς τις απαιτήσεις του κοινοτικού δικαίου στον τομέα της διανομής, τόσο επιλεκτικής όσο και αποκλειστικής, και του άρθρου 3, περίπτωση 11, του κανονισμού 123/85. Η ίδια η Επιτροπή δήλωσε, σε δύο περιπτώσεις, ότι μια τέτοια συμπεριφορά συνιστά παράβαση των θεμελιωδών κανόνων, ήτοι, αφενός, στην ανακοίνωσή της για τον κανονισμό 123/85 (ΕΕ 1985, C 17, σ. 4, παράγραφος 1, σημείο 3) και, αφετέρου, στη *Δέκατη έκτη έκθεσή της επί της πολιτικής του ανταγωνισμού* (σημείο 30, σ. 45).
- 60 Η Επιτροπή θεωρεί ότι, λόγω της άμεσης ισχύος του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, η ίδια και ο εθνικός δικαστής έχουν, στην πραγματικότητα, συντρέχουσα αρμοδιότητα για την εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως, όπως δείχνουν οι αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Ιανουαρίου 1974, 127/73, BRT (Racc. 1974, σ. 51), και της 10ης Ιουλίου 1980, 37/79, *Lauder* (Racc. 1980, σ. 2481).
- 61 Προσθέτει ότι, καίτοι οι ενδιαφερόμενοι έχουν το δικαίωμα να επιλέξουν μεταξύ της προσφυγής είτε στις κοινοτικές είτε στις εθνικές αρχές για την τήρηση των δικαιωμάτων που απορρέουν υπέρ αυτών από το άρθρο 85 της Συνθήκης, οι έννομες συνέπειες που μπορεί να συνεπάγεται η προσφυγή στις μεν ή στις δε είναι διαφορετικές. Συναφώς, άλλωστε, η προσφεύγουσα δεν αρνείται ότι ο Ιταλός δικαστής, εν αντιθέσει

προς την Επιτροπή, διαθέτει την εξουσία να υποχρεώσει την BMW-Italia να αποκαταστήσει τη ζημία που μπορεί να της προκάλεσε η άρνησή της να προβεί σε πωλήσεις.

- 62 Η Επιτροπή παρατηρεί, εξάλλου, ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι οι ιταλοί δικαστές είναι ικανότεροι να επιλύσουν ενδεχόμενη διαφορά που έχει ως αντικείμενο φερομένη παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης από την BMW-Italia, στο μέτρο που τα δικαστήρια του Μιλάνου ή της Vicence βρίσκονται σε καλύτερη θέση για να εξετάσουν τα αιτήματα της Automec και να εφαρμόσουν στο σύστημα διανομής της BMW-Italia το άρθρο 85, παράγραφος 1, και, ενδεχομένως, τις διατάξεις του κανονισμού 123/85. Η αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή, όταν πρόκειται να αποφασίσει εάν συγκεκριμένη σύμβαση τυγχάνει ή όχι εξαιρέσεως κατά κατηγορία, έχει αναγνωρισθεί από το Δικαστήριο με την απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 1976, 63/75, Roubaix (Racc. 1976, σ. 111).
- 63 Η Επιτροπή αναφέρει ότι το ζήτημα εάν αυτή διαθέτει ή όχι διακριτική ευχέρεια προς απόρριψη των καταγγελιών των οποίων έχει επιληφθεί, χωρίς να προβεί σε προηγούμενη έρευνα, είναι σημαντικό ζήτημα αρχής ως προς την άσκηση των εξουσιών της ελέγχου. Είναι η πρώτη φορά που ο κοινοτικός δικαστής επιλαμβάνεται αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή απορρίπτει καταγγελία, χωρίς να έχει εξετάσει σε βάθος τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται από τον καταγγέλλοντα και χωρίς να τα έχει εκτιμήσει. Η εν λόγω απόφαση στηρίζεται στην ύπαρξη εξουσίας της Επιτροπής να καθορίζει, προς το δημόσιο κοινοτικό συμφέρον, διαφορετικούς βαθμούς προτεραιότητας για την εξέταση των καταγγελιών.
- 64 Η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι ο καταγγέλλων δικαιούται απάντηση, δηλαδή οριστική πράξη με την οποία το όργανο αποφαινεται επί της καταγγελίας του. Αναφέρει, ωστόσο, ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1979, 125/78, GEMA κατά Επιτροπής, Racc. 1979, σ. 3173, 3179), δεν έχει ωστόσο την υποχρέωση εκδόσεως οριστικής απόφασης ως προς το υποστατό ή όχι της επικαλούμενης παραβάσεως. Διαθέτουσα, επομένως, σημαντικό περιθώριο εκτιμήσεως ως προς την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας της καταγγελίας, διαθέτει, πολύ περισσότερο, διακριτική ευχέρεια εκτιμήσεως για να υιοθετεί πράξεις προπαρασκευαστικές της τελικής αποφάσεως, όπως είναι η έναρξη της έρευνας. Η Επιτροπή αναγνωρίζει, ωστόσο, ότι έχει την υποχρέωση να εξετάζει τις καταγγελίες με τρόπο μη εισάγοντα διακρίσεις, πράγμα που βεβαιώνει ότι έπραξε στην προκειμένη περίπτωση. Συναφώς, ισχυρίζεται ότι ο έλεγχος του συμβιβαστού του συστήματος διανομής της BMW-Italia

με το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και τις διατάξεις του κανονισμού 123/85 θα απαιτούσε ευρύτατη και πολύ περίπλοκη έρευνα, στην οποία έπρεπε να προβεί σχεδόν ex nihilo, ενώ οι διάφοροι Ιταλοί δικαστές στους οποίους είχαν προσφύγει τόσο η Automec όσο και η BMW-Italia τελούσαν εν γνώσει των συμβατικών σχέσεων που η BMW-Italia διατηρούσε με τους μεταπωλητές της και, κυρίως, των σχέσεων που διατηρούσε στο παρελθόν με την προσφεύγουσα. Κατά την Επιτροπή, για τους εν λόγω δικαστές είναι, επομένως, πολύ ευκολότερο από την ίδια να προβούν στην αναγκαία έρευνα για να εκτιμήσουν τη συμφωνία του συστήματος διανομής της BMW-Italia με τους κοινοτικούς κανόνες περί ανταγωνισμού.

- 65 Η Επιτροπή τονίζει ότι αυτές οι σκέψεις, καθώς και η φροντίδα δικονομικής οικονομίας την οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι η καταγγελία της Automec δεν παρουσίαζε, σε σχέση με τις χιλιάδες διαδικασίες που εκκρεμούσαν ενώπιόν της, επαρκή βαθμό δημοσίου συμφέροντος για να δικαιολογηθεί η διεξαγωγή συμπληρωματικής έρευνας σε σχέση με αυτές που είχαν ήδη πραγματοποιηθεί από τα ιταλικά δικαστήρια, τα οποία είχε επιληφθεί κατόπιν « ελεύθερης επιλογής » των δύο ενδιαφερομένων επιχειρήσεων.
- 66 Ως προς τη γενική αρχή, κατά την οποία διαθέτει διακριτική ευχέρεια που της επιτρέπει να ορίζει τέτοιους βαθμούς προτεραιότητας, η Επιτροπή υποστηρίζει, πρώτον, ότι καμία διάταξη του κοινοτικού δικαίου δεν την υποχρεώνει να προβαίνει σε έρευνα κάθε φορά που της υποβάλλεται καταγγελία. Στο υπόμνημα της ανταπαντήσεως, παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται, προς υποστήριξη της απόψεώς της, την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, που αποτελεί μεμονωμένη απόφαση, οπότε δεν είναι δυνατό να γίνεται λόγος περί πάγιας νομολογίας.
- 67 Δεύτερον, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, κατά το ιταλικό κείμενο του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63, μπορεί να μη δώσει συνέχεια σε μία καταγγελία βάσει των στοιχείων (πληροφοριών και αποδείξεων) « di cui dispone » και όχι βάσει των στοιχείων που δεν θα μπορούσε να διαθέτει παρά μόνο κατά το πέρας μακρόχρονης, περίπλοκης και δαπανηρής έρευνας· τρίτον, αναφέρει ότι έχει το καθήκον να μεριμνά για την τήρηση του δημοσίου συμφέροντος δίκοντας, κατά προτεραιότητα, τις συμπεριφορές οι οποίες λόγω μεγέθους, σοβαρότητας και διάρκειας συνιστούν πολύ σοβαρή προσβολή του ελεύθερου ανταγωνισμού. Ισχυρίζεται ότι, εάν είχε πάντοτε την υποχρέωση να διεξάγει έρευνα κατόπιν μιας καταγγελίας, η επιλογή των υποθέσεων για τις οποίες θα διεξήγετο έρευνα θα ανήκε στις καταγγέλλουσες επιχειρήσεις παρά στην ίδια και θα επραγματοποιείτο, επομένως, με κριτήρια μάλλον ιδιωτικού παρά δημοσίου συμφέροντος.

Η Επιτροπή επικαλείται στατιστικά στοιχεία ως προς τις διαδικασίες που εκκρεμούν ενώπιόν της σε θέματα ανταγωνισμού για να αποδείξει την ανάγκη καθορισμού κριτηρίων προτεραιότητας για την εξέταση των διαφόρων υποθέσεων, λαμβανομένου υπόψη του περιορισμένου αριθμού των μελών του προσωπικού της. Επεξηγεί ότι λόγω του αριθμού των εν λόγω υποθέσεων αναγκάστηκε να καθορίσει, στη *Δέκατη έβδομη έκθεση περί της πολιτικής ανταγωνισμού* (σημείο 9, σ. 24), τα ακόλουθα κριτήρια προτεραιότητας:

« Γενικά, όταν οι υποθέσεις αφορούν πολύ σημαντικά από πολιτική άποψη ζητήματα, η Επιτροπή τους παραχωρεί προτεραιότητα. Για τις υποθέσεις που εξετάζει αυτεπαγγέλτως και για τις καταγγελίες, η Επιτροπή εξετάζει τη σοβαρότητα των επικαλούμενων παραβάσεων. Εξάλλου, για τις καταγγελίες και τις κοινοποιήσεις, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι η απόφαση πρέπει να ληφθεί ταχέως. Αυτό συμβαίνει, ιδιαίτερα, όταν εκκρεμούν δίκες ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Υποθέσεις για τις οποίες ζητείται το ευεργέτημα της ενστάσεως που προβλέπουν οι προβλέποντες εξαιρέσεις κατά κατηγορία κανονισμοί πρέπει πάντοτε να θεωρούνται ως έχουσες προτεραιότητα, λαμβανομένης υπόψη της προθεσμίας των έξι μηνών. Στις άλλες περιπτώσεις, οι υποθέσεις εξετάζονται κατά χρονολογική σειρά. »

Κατά την Επιτροπή, είναι πρόδηλον ότι η καταγγελία της προσφεύγουσας δεν ανταποκρίνεται σε κανένα από τα εν λόγω κριτήρια προτεραιότητας, είτε πρόκειται για τη σοβαρότητα της επικαλουμένης παραβάσεως ή για την ανάγκη αποφάσεως της Επιτροπής καθιστώσας δυνατό στον εθνικό δικαστή να εκδώσει απόφαση. Ως προς το τελευταίο αυτό κριτήριο, η Επιτροπή υπενθυμίζει, αφενός, ότι η απόφασή της δεν ήταν αναγκαία για να μπορέσουν τα ιταλικά δικαστήρια να αποφανθούν επί των διαφορών τις οποίες τους είχαν ήδη υποβάλει προς κρίση οι διάδικοι. Επεξηγεί, αφετέρου, ότι αυτό το κριτήριο αναφέρεται κυρίως στην περίπτωση που η εκκρεμής ενώπιον του εθνικού δικαστή υπόθεση αφορά το κύρος ή την εκτέλεση συμβάσεως που κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή και για την οποία ζητήθηκε το ευεργέτημα της εξαιρέσεως βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, δεδομένου ότι η εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα της Επιτροπής. Αυτό δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον η εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, στις συμβάσεις διανομής του τομέα των αυτοκινήτων διέπεται από τον κανονισμό 123/85. Η εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού ανήκει πλήρως στην αρμοδιότητα του Ιταλού δικαστή ο οποίος, σε περίπτωση αμφιβολιών ως προς τη νομιμότητα των διατάξεών του, έπρεπε να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση για έκδοση προδικαστικής αποφάσεως σύμφωνα με το άρθρο 177 της Συνθήκης (απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1987, 314/85, Foto-Frost, Συλλογή 1987, σ. 4225).

- 70 Η Επιτροπή ισχυρίζεται επίσης ότι η αναρμοδιότητα του εθνικού δικαστή να αποφασίσει την ανάκληση της εξαιρέσεως ουδόλως θίγει τη δική της άποψη εφόσον η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κυρίως, ότι η εξαίρεση κατά κατηγορία που προβλέπει ο κανονισμός 123/85 δεν έχει εφαρμογή στο σύστημα διανομής της BMW-Italia και, επικουρικά, ότι ο εν λόγω κανονισμός είναι ανίσχυρος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 71 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το ζήτημα που του έχει τεθεί με τον παρόντα ισχυρισμό συνίσταται, στην ουσία, στο ποιες είναι οι υποχρεώσεις της Επιτροπής όταν της υποβάλλεται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο αίτηση βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17.
- 72 Παρατηρείται ότι οι κανονισμοί 17 και 99/63 παραχώρησαν διαδικαστικά δικαιώματα στα πρόσωπα που υποβάλλουν στην Επιτροπή καταγγελία, όπως το δικαίωμα να πληροφορούνται τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή προτίθεται να απορρίψει την καταγγελία τους και το δικαίωμα να διατυπώσουν παρατηρήσεις επ' αυτού. Ο κοινοτικός νομοθέτης επέβαλε, επομένως, στην Επιτροπή ορισμένες ειδικές υποχρεώσεις. Εντούτοις, ούτε ο κανονισμός 17 ούτε ο κανονισμός 99/63 περιέχει ρητές διατάξεις αφωρώσες τη συνέχεια που πρέπει να επιφυλαχθεί, κατ' ουσίαν, σε μια καταγγελία και τις ενδεχόμενες υποχρεώσεις της Επιτροπής να διενεργήσει έρευνα.
- 73 Για να καθοριστούν οι υποχρεώσεις της Επιτροπής σ' αυτό το πλαίσιο, πρέπει να υπομνηστεί, προκαταρκτικά, ότι η Επιτροπή έχει την ευθύνη για την εφαρμογή και τον προσανατολισμό της κοινοτικής πολιτικής του ανταγωνισμού (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 1991, C-234/89, *Delimitis*, Συλλογή 1991, σ. 935, 991). Έτσι, το άρθρο 89, παράγραφος 1, της Συνθήκης της ανέθεσε την αποστολή να μεριμνά για την εφαρμογή των αρχών που καθιερώνουν τα άρθρα 85 και 86, οι δε θεσπισθείσες βάσει του άρθρου 87 διατάξεις της απένειμαν εκτεταμένες εξουσίες.
- 74 Η έκταση των υποχρεώσεων της Επιτροπής στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού πρέπει να εξεταστεί υπό το φως του άρθρου 89, παράγραφος 1, της Συνθήκης, το οποίο, σ' αυτόν τον τομέα, αποτελεί την ειδική εκδήλωση της γενικής αποστολής επι-

τηρήσεως που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή με το άρθρο 155 της Συνθήκης. Όπως διαπίστωσε το Δικαστήριο, στο πλαίσιο του άρθρου 169 της Συνθήκης (απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1989, 247/87, Star Fruit κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 291, 301), η εν λόγω αποστολή δεν συνεπάγεται, για την Επιτροπή, την υποχρέωση να κινεί διαδικασίες που αποσκοπούν στη διαπίστωση ενδεχομένων παραβάσεων του κοινοτικού δικαίου.

- 75 Συναφώς, το Πρωτοδικείο αναφέρει ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου (προαναφερθείσα απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1979, GEMA, Racc. 1979, σ. 3173, 3189), μεταξύ των δικαιωμάτων που έχουν παραχωρηθεί στους καταγγέλλοντες με τους κανονισμούς 17 και 99/63 δεν περιλαμβάνεται το δικαίωμα να απαιτούν την έκδοση αποφάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης, ως προς το υποστατό ή όχι της επικαλουμένης παραβάσεως. Επομένως, η Επιτροπή δεν έχει την υποχρέωση να αποφαινεται επ' αυτού, εκτός αν το αντικείμενο της καταγγελίας υπάγεται στις αποκλειστικές της αρμοδιότητες, όπως η ανάκληση της χορηγηθείσας βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης εξαιρέσεως.
- 76 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν έχει την υποχρέωση να αποφαινεται επί του υποστατού ή όχι μιας παραβάσεως, δεν μπορεί να υποχρεωθεί να διενεργήσει έρευνα, εφόσον η έρευνα αυτή θα είχε ως μόνο αντικείμενο την αναζήτηση των αποδεικτικών στοιχείων ως προς το υποστατό ή όχι μιας παραβάσεως που δεν έχει την υποχρέωση να διαπιστώσει. Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, αντιθέτως προς ό,τι προβλέπει το άρθρο 89, παράγραφος 1, δεύτερη φράση, της Συνθήκης, στην περίπτωση των υποβαλλομένων από τα κράτη μέλη αιτήσεων, οι κανονισμοί 17 και 99/63 δεν υποχρεώνουν ρητώς την Επιτροπή να εξετάσει τις καταγγελίες των οποίων επιλαμβάνεται.
- 77 Παρατηρείται, συναφώς, ότι συνιστά στοιχείο συμφυές προς την άσκηση της διοικητικής δραστηριότητας η αρμοδιότητα, γι' αυτόν που του έχει ανατεθεί αποστολή δημοσίου συμφέροντος, να λαμβάνει όλα τα οργανωτικά μέτρα που είναι αναγκαία για την εκπλήρωση της αποστολής που του έχει ανατεθεί, συμπεριλαμβανομένου του καθορισμού των προτεραιοτήτων, στο καθορισμένο από τον νόμο-πλαίσιο, όταν τέτοιες προτεραιότητες δεν έχουν καθοριστεί από τον νομοθέτη. Αυτό, ιδιαίτερα, συμβαίνει όταν σε μία αρχή έχει ανατεθεί η αποστολή επιτηρήσεως και ελέγχου τόσο εκτεταμένη και γενική όσο αυτή που έχει ανατεθεί στην Επιτροπή στον τομέα του ανταγωνισμού. Επομένως, το ότι η Επιτροπή καθόρισε διαφορετικούς βαθμούς προτεραιότητας για τους φακέλους, των οποίων επιλαμβάνεται στον τομέα του ανταγωνισμού, είναι, σύμφωνο προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο.

- 78 Αυτή η εκτίμηση δεν έρχεται σε αντίθεση προς τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Οκτωβρίου 1983, 210/81, που προαναφέρθηκε, της 28ης Μαρτίου 1985, 298/83, CICCE (Συλλογή 1985, σ. 1105), και της 17ης Νοεμβρίου 1987, 142/84 και 156/84, BAT και Reynolds κατά Επιτροπής (Συλλογή 1987, σ. 4487). Πράγματι, με την απόφαση Demo-Studio Schmidt, το Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή « οφείλει να εξετάζει τα περιστατικά που θέτει υπόψη της » ο καταγγέλλων, χωρίς γι' αυτό τον λόγο να προδικάζει το αν η Επιτροπή μπορούσε να μη προβεί στην εξέταση της καταγγελίας, εφόσον, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η Επιτροπή είχε εξετάσει τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρονταν στην καταγγελία και την είχε απορρίψει, με την αιτιολογία ότι δεν υπήρχαν στοιχεία επιτρέποντα να συναχθεί το συμπέρασμα ότι υπήρξε παράβαση. Ομοίως, το ίδιο ζήτημα δεν τέθηκε στο πλαίσιο των προαναφερθεισών μεταγενεστέρων υποθέσεων CICCE (298/83) και BAT και Reynolds (142/84 και 156/84).
- 79 Ωστόσο, καίτοι η Επιτροπή δεν μπορεί να υποχρεωθεί να διενεργήσει έρευνα, οι διαδικαστικές εγγυήσεις που προβλέπουν το άρθρο 3 του κανονισμού 17 και το άρθρο 6 του κανονισμού 99/63 την υποχρεώνουν, εντούτοις, να εξετάζει με προσοχή τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που της γνωστοποιεί ο καταγγέλλων, για να εκτιμά εάν τα εν λόγω στοιχεία αποκαλύπτουν συμπεριφορά ικανή να νοθεύσει τον ανταγωνισμό στο εσωτερικό της κοινής αγοράς και να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών (βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Οκτωβρίου 1983, Demo-Studio Schmidt, της 28ης Μαρτίου 1985, CICCE, και της 17ης Νοεμβρίου 1987, BAT και Reynolds).
- 80 Όταν, όπως στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή έλαβε την απόφαση να θέσει την καταγγελία στο αρχείο, χωρίς να διενεργήσει έρευνα, ο έλεγχος νομιμότητας στον οποίο το Πρωτοδικείο πρέπει να προβεί αποσκοπεί στο να ελεγχθεί μήπως η επίδικη απόφαση στηρίζεται σε ανακριβή πραγματικά περιστατικά, πάσχει από νομική πλάνη ή από πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση ή από κατάχρηση εξουσίας.
- 81 Υπό το φως των εν λόγω αρχών εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να ελέγξει, πρώτον, εάν η Επιτροπή προέβη στην εξέταση της καταγγελίας, στην οποία ήταν υποχρεωμένη να προβεί εκτιμώντας, με όλη την απαιτούμενη προσοχή, τα πραγματικά νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέφερε η προσφεύγουσα στην καταγγελία της και, περαιτέρω, εάν η Επιτροπή ορθώς αιτιολόγησε την απόφασή της να μη δώσει συνέχεια στην καταγγελία, επικαλούμενη το δικαίωμά της « να ορίζει διαφόρους βαθμούς προτεραιότητας κατά τη συνέχιση των υποθέσεων των οποίων έχει επιληφθεί », αφενός, και αναφερομένη στο κοινοτικό συμφέρον που παρουσιάζει η υπόθεση ως κριτήριο προτεραιότητας, αφετέρου.

- 82 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, καταρχάς, ότι η Επιτροπή προέβη σε προσεκτική εξέταση της καταγγελίας, στο πλαίσιο της οποίας όχι μόνον έλαβε υπόψη της τα αναφερόμενα στην ίδια την καταγγελία πραγματικά και νομικά στοιχεία, αλλά και προέβη σε άτυπη ανταλλαγή απόψεων και πληροφοριών με την προσφεύγουσα και τους δικηγόρους της. Μόνον αφού έλαβε γνώση των δοθεισών μ' αυτή την ευκαιρία από την προσφεύγουσα διευκρινίσεων και των παρατηρήσεων που διατυπώθηκαν σε απάντηση προς το αποσταλén βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63 έγγραφο, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία. Λαμβανομένων υπόψη των περιεχομένων στην καταγγελία πραγματικών και νομικών στοιχείων, η Επιτροπή προέβη, επομένως, σε πρόσφορη εξέτασή της και δεν μπορεί να της προσαφθεί έλλειψη επιμελείας.
- 83 Προκειμένου, περαιτέρω, περί της αιτιολογίας της απόφασης περί θέσεως της καταγγελίας στο αρχείο, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, καταρχάς, ότι η Επιτροπή δικαιούται να ορίζει διαφόρους βαθμούς προτεραιότητας κατά την εξέταση των καταγγελιών των οποίων επιλαμβάνεται.
- 84 Πρέπει να εξετασθεί, περαιτέρω, εάν, όπως υποστήριξε η Επιτροπή, είναι νόμιμη η αναφορά στο κοινοτικό συμφέρον που παρουσιάζει μια υπόθεση, ως κριτήριο προτεραιότητας.
- 85 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι αντιθέτως προς τα πολιτικά δικαστήρια, των οποίων προορισμός είναι η διασφάλιση των δικαιωμάτων των ιδιωτών στις αμοιβαίες σχέσεις τους, μια διοικητική αρχή πρέπει να ενεργεί προς το δημόσιο συμφέρον. Κατά συνέπεια, είναι νόμιμη η αναφορά από την Επιτροπή στο κοινοτικό συμφέρον για τον καθορισμό του βαθμού προτεραιότητας που πρέπει να δοθεί στις διάφορες υποθέσεις των οποίων έχει επιληφθεί. Αυτό δεν καταλήγει στο να διαφεύγει η δράση της Επιτροπής τον δικαστικό έλεγχο, εφόσον, δυνάμει της υποχρέωσης αιτιολόγησας, που επιβάλλει το άρθρο 190 της Συνθήκης, η Επιτροπή δεν μπορεί να αρκεστεί σε αόριστη αναφορά στο κοινοτικό συμφέρον. Έχει την υποχρέωση να εκθέσει τις νομικές σκέψεις και τα πραγματικά περιστατικά που την οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε επαρκές κοινοτικό συμφέρον δυνάμενο να δικαιολογήσει τη διενέργεια ελέγχου. Επομένως, το Πρωτοδικείο, μέσω του ελέγχου της νομιμότητας της εν λόγω αιτιολογίας, ελέγχει τη δράση της Επιτροπής.

- 86 Για να εκτιμηθεί το κοινοτικό συμφέρον που υπάρχει για να χωρήσει εξέταση μιας υποθέσεως, η Επιτροπή πρέπει να λαμβάνει υπόψη συγκεκριμένες περιστάσεις και, ιδίως, τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που προβάλλονται στην καταγγελία της οποίας έχει επιληφθεί. Εναπόκειται σ' αυτήν, ιδίως, να σταθμίσει τη σημασία της επικαλούμενης παραβάσεως για τη λειτουργία της κοινής αγοράς, την πιθανότητα αποδείξεως της υπάρξεώς της και το περιεχόμενο των αναγκαίων μέτρων έρευνας για να εκπληρώσει, υπό τις καλύτερες συνθήκες, την αποστολή της που συνίσταται στο να μεριμνά για την τήρηση των άρθρων 85 και 86.
- 87 Σ' αυτό το πλαίσιο, πρέπει να εξεταστεί εάν, στην προκειμένη περίπτωση, ορθώς η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε επαρκές κοινοτικό συμφέρον για να χωρήσει η εξέταση της υποθέσεως, με την αιτιολογία ότι η προσφεύγουσα, που είχε ήδη φέρει ενώπιον των ιταλικών δικαστηρίων τη διαφορά που αφορούσε την καταγγελία της συμβάσεως αντιπροσωπεύσεως, μπορούσε επίσης να υποβάλει σ' αυτά τα δικαστήρια το ζήτημα της συμφωνίας του συστήματος διανομής της BMW-Italia προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.
- 88 Παρατηρείται, συναφώς, ότι η Επιτροπή, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, δεν περιορίστηκε να δηλώσει ότι, κατά γενικό κανόνα, έπρεπε να μη επιληφθεί μιας υποθέσεως για τον μόνο λόγο ότι αρμόδιος να την εξετάσει ήταν ο εθνικός δικαστής. Πράγματι, ο εθνικός δικαστής είχε ήδη επιληφθεί συναφών διαφορών μεταξύ Automec και BMW-Italia που αφορούσαν το σύστημα διανομής της τελευταίας και η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε ότι τα ιταλικά δικαστήρια γνώριζαν ήδη τις συμβατικές σχέσεις μεταξύ της BMW-Italia και των διανομέων της. Υπό τις προκείμενες ιδιάζουσες περιστάσεις, λόγοι οικονομίας της διαδικασίας και ορθής απονομής της δικαιοσύνης συνηγορούν υπέρ της εξετάσεως της υποθέσεως από τον δικαστή που είχε ήδη κληθεί να αποφανθεί επί συναφών ζητημάτων.
- 89 Για να εκτιμηθεί, ωστόσο, η νομιμότητα της επίδικης αποφάσεως να μη δοθεί συνέχεια στην καταγγελία, πρέπει να προσδιοριστεί μήπως η Επιτροπή, παραπέμποντας την καταγγέλλουσα επιχείρηση ενώπιον του εθνικού δικαστή, πλανήθηκε ως προς την έκταση της προστασίας που ο εν λόγω δικαστής μπορεί να διασφαλίσει στα δικαιώματα που αυτή αντλεί από το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

- 90 Συναφώς, παρατηρείται ότι τα άρθρα 85, παράγραφος 1, και 86 παράγουν άμεσα αποτελέσματα στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών και γεννούν, υπέρ των πολιτών, δικαιώματα που τα εθνικά δικαστήρια πρέπει να διασφαλίζουν (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Ιανουαρίου 1974, 127/73). Η αρμοδιότητα για την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων ανήκει συγχρόνως στην Επιτροπή και στα εθνικά δικαστήρια (βλ. προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 1991, C-234/89). Αυτή η απονομή αρμοδιοτήτων χαρακτηρίζεται, εξάλλου, από την υποχρέωση πιστής συνεργασίας μεταξύ της Επιτροπής και των εθνικών δικαστηρίων, που προκύπτει από το άρθρο 5 της Συνθήκης (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 1991, C-234/89).
- 91 Πρέπει, επομένως, να εξετασθεί εάν η Επιτροπή μπορούσε να υπολογίσει σ' αυτή τη συνεργασία για την εξασφάλιση της εκτιμήσεως της συμφωνίας του συστήματος διανομής της BMW-Italia προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.
- 92 Προς τούτο, ο Ιταλός δικαστής είναι σε θέση να εξετάσει, καταρχάς, εάν το σύστημα συνεπάγεται περιορισμούς του ανταγωνισμού, κατά την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1. Σε περίπτωση αμφιβολίας, μπορεί να υποβάλει στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα. Εάν διαπιστώσει περιορισμό του ανταγωνισμού αντίθετο προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, οφείλει να εξετάσει, περαιτέρω, εάν το σύστημα απολαύει εξαιρέσεως κατά κατηγορία δυνάμει του κανονισμού 123/85. Αυτή η εξέταση ανήκει επίσης στην αρμοδιότητά του (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 1991, C-234/89). Σε περίπτωση αμφιβολίας ως προς το κύρος ή την ερμηνεία του εν λόγω κανονισμού, ο δικαστής μπορεί επίσης να υποβάλει στο δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα, σύμφωνα με το άρθρο 177 της Συνθήκης. Και στις δύο περιπτώσεις, ο εθνικός δικαστής είναι σε θέση να αποφανθεί επί της συμφωνίας του συστήματος διανομής προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης.
- 93 Καίτοι ο εθνικός δικαστής δεν έχει, ασφαλώς, αρμοδιότητα να διατάξει την παύση της παραβάσεως που διαπίστωσε και να επιβάλει πρόστιμα στις επιχειρήσεις που τη διέπραξαν, αρμοδιότητα που έχει η Επιτροπή, σ' αυτόν εναπόκειται ωστόσο να προβεί σε εφαρμογή, στις σχέσεις μεταξύ ιδιωτών, του άρθρου 85, παράγραφος 2, της Συνθήκης. Η Συνθήκη, προβλέποντας ρητώς αυτή την αστική δικαίου ποινή, ζητεί από το εθνικό δίκαιο να παράσχει στον δικαστή το δικαίωμα να διασφαλίζει τα δικαιώματα των επιχειρήσεων που είναι θύματα πρακτικών αντιθέτων προς τον ελεύθερο ανταγωνισμό.

- 94 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο από το οποίο θα μπορούσε να συναχθεί ότι το ιταλικό δίκαιο δεν προβλέπει κανένα μέσο έννομης προστασίας, επιτρέπον στον εθνικό δικαστή να διασφαλίσει ικανοποιητικά τα δικαιώματά της.
- 95 Παρατηρείται επίσης ότι η ύπαρξη, στην προκειμένη περίπτωση, κανονισμού προβλέποντος εξαιρέσεις, εάν υποθεθεί ότι έχει εφαρμογή, ήταν στοιχείο που η Επιτροπή μπορούσε νομίμως να λάβει υπόψη για να εκτιμήσει το κοινοτικό δημόσιο συμφέρον που υπήρχε για να προβεί σε σχετική εξέταση ενός τέτοιου συστήματος διανομής. Όπως οθρώς παρατήρησε η Επιτροπή, ο κύριος στόχος κανονισμού προβλέποντος εξαιρέση κατά κατηγορία συνίσταται στο να περιορίζει την κοινοποίηση και την ατομική εξέταση των συμβάσεων διανομής που εφαρμόζονται στον οικείο τομέα δραστηριότητας. Η ύπαρξη τέτοιου κανονισμού διευκολύνει, εξάλλου, την εφαρμογή του δικαίου του ανταγωνισμού από τον εθνικό δικαστή.
- 96 Επομένως, η Επιτροπή, παραλέποντας την προσφεύγουσα ενώπιον του εθνικού δικαστή, δεν πλανήθηκε ως προς την έκταση της προστασίας που ο εν λόγω δικαστής μπορεί να διασφαλίσει στα δικαιώματα που της παρέχει το άρθρο 85, παράγραφοι 1 και 2, της Συνθήκης.
- 97 Από το σύνολο των προηγούμενων σκέψεων προκύπτει ότι η εξέταση της επίμαχης αποφάσεως από το Πρωτοδικείο δεν αποκάλυψε ούτε νομική πλάνη ούτε πραγματική πλάνη ούτε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση. Επομένως, ότι ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του κοινοτικού δικαίου, ιδίως των άρθρων 155 της Συνθήκης, 3 του κανονισμού 17 και 6 του κανονισμού 99/63, δεν είναι βάσιμος.
- 98 Εξάλλου, όπως προκύπτει αναγκαστικά από τις προηγούμενες σκέψεις, η αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως είναι επαρκής, εφόσον η προσφεύγουσα μπόρεσε νομίμως να προβάλει τα δικαιώματά της ενώπιον του Πρωτοδικείου και αυτό μπόρεσε να ασκήσει τον έλεγχό του ως προς τη νομιμότητα της εν λόγω αποφάσεως.

β) *Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού 123/85*

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 99 Η προσφεύγουσα, με την προσφυγή της, ζήτησε την ακύρωση του κανονισμού 123/85, καθόσον συνιστά την « αναπόφευκτη βάση » της προσβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς, ωστόσο, να προβάλλει λόγους προς στήριξη αυτού του αιτήματος. Στο υπόμνημα της απαντήσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, διότι ρυθμίζει μόνο την αποκλειστική διανομή και δεν αφορά την επιλεκτική διανομή. Προσθέτει ότι, αν δεν συνέβαινε αυτό, ο εν λόγω κανονισμός θα ήταν ανίσχυρος, διότι θα δημιουργούσε πρόδηλο παραλογισμό και πρόδηλη αδικία υπάγοντας σε ενιαία ρύθμιση δύο οικονομικά φαινόμενα τόσο διαφορετικά κατά βάθος, όπως οι δύο προαναφερθέντες τρόποι διανομής.
- 100 Η Επιτροπή επαναλαμβάνει ότι δεν αποφάνθηκε επί της εφαρμογής ή όχι του εν λόγω κανονισμού στο σύστημα διανομής που εφαρμόζει η BMW-Italia, οπότε η προσφεύγουσα κακώς της αποδίδει τη γνώμη ότι ο εν λόγω κανονισμός έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση και ότι μπορούσε να εφαρμοσθεί τόσο στα συστήματα αποκλειστικής διανομής όσο και στα συστήματα επιλεκτικής διανομής. Επιμένει στο γεγονός ότι δεν μπορούσε να αποφανθεί επί της φύσεως του εν λόγω συστήματος διανομής παρά μόνον μετά τη διενέργεια εμπεριστατωμένης και κατάλληλης εξετάσεως των εκτιθεμένων στην αίτηση πραγματικών περιστατικών, θεώρησε, όμως, ότι δεν υπήρχε επαρκές κοινοτικό συμφέρον για να προβεί σ' αυτή την εξέταση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 101 Δεδομένου ότι είναι βέβαιον ότι η προσβαλλομένη απόφαση, η οποία άλλωστε ουδόλως παραπέμπει στον κανονισμό 123/85 ή στην ενδεχόμενη συμφωνία του συστήματος διανομής της BMW-Italia προς τον εν λόγω κανονισμό, ουδόλως αποφαίνεται επί της εφαρμογής, στην προκειμένη περίπτωση, του κανονισμού 123/85, ο λόγος αυτός ακυρώσεως είναι αλυσιτελής. Πρέπει, επομένως, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί.

γ) *Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την κατάχρηση εξουσίας*

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 102 Με αυτόν τον λόγο, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, στην προσφυγή της, ότι η Επιτροπή έκανε χρήση κοινοτικών κανόνων με σκοπό να προστατεύσει μάλλον μία επιχείρηση

παρά τον ανταγωνισμό γενικά. Με το υπόμνημά της απαντήσεως, προσέθεσε ότι η άρνηση διενεργείας έρευνας, παρά την ύπαρξη της προαναφερθείσας εγκυκλίου της 7ης Ιουλίου 1988, με την οποία η BMW επέμεινε στους αντιπροσώπους της να αποφεύγουν να πωλούν οχήματα σε μη εγκεκριμένους μεταπωλητές και στους « μεσάζοντες ή προμηθευτές υποθέσεων », επιβεβαιώνει τη βούληση της Επιτροπής να ευνοήσει την BMW « απαλλάσσοντάς την μάλιστα από την ενόχληση να πρέπει να παράσχει δικαιολογίες ». Εξάλλου, αναφέρει ότι κανένα από τα τρία έγγραφα που της απηύθυνε η Επιτροπή δεν επισημαίνει τους αληθείς λόγους που ώθησαν την Επιτροπή στο να μη λάβει υπόψη της την καταγγελία της και τις αποδείξεις που είχε προσκομίσει.

103 Η Επιτροπή αμφισβητεί το ότι παρέβη το καθήκον της να εξετάσει την καταγγελία με κάθε αμεροληψία. Θεωρεί ότι άσκησε αντικειμενικά τη διακριτική της ευχέρεια ως προς την εξέταση των καταγγελιών των οποίων επελήφθη και παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα δεν πρέπει μόνο να βεβαιώσει, αλλά και να αποδείξει ότι στην προκειμένη περίπτωση η Επιτροπή άσκησε την εν λόγω εξουσία καταχρηστικά και/ή μεροληπτικά, επιδιώκοντας σκοπό διαφορετικό από αυτόν για τον οποίο της έχει απονεμίει αυτή την εξουσία ο κοινοτικός νομοθέτης. Η Επιτροπή δηλώνει ότι δεν είχε καμία πρόθεση να « απαλλάξει » a priori την BMW-Italia από την υπόνοια παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού και πολύ λιγότερο να την ευνοήσει με δήθεν τεκμήριο αθωότητας.

104 Η Επιτροπή, με το υπόμνημά της ανταπαντήσεως, προσθέτει ότι η δήλωση της προσφεύγουσας ότι κανένα από τα διαδοχικά της έγγραφα δεν επισήμανε τους αληθείς λόγους της αποφάσεώς της ισοδυναμεί με απαράδεκτη δίκη προθέσεων και ότι οι « αληθείς λόγοι » στους οποίους στηρίζεται το δεύτερο μέρος της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι αποκλειστικά οι αναφερόμενοι στο έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 1990.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

105 Παρατηρείται ότι ισχυρισμός περί καταχρήσεως εξουσίας μπορεί να ληφθεί υπόψη μόνο εάν ο προσφεύγων προβάλλει αντικειμενικές, πρόσφορες και συγκλίνουσες ενδείξεις ικανές να καταδείξουν την ύπαρξη της (βλ., για παράδειγμα, την απόφαση του

Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1989, 36/87, Caturla-Poch και De la Fuente κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 2471, 2489, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Ιουνίου 1991, T-156/89, Valverde κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1991, σ. II-407, II-453).

- 106 Πρέπει, επομένως, να εξετασθεί εάν τα προβληθέντα από την προσφεύγουσα στοιχεία επιτρέπουν τη σκέψη ότι η Επιτροπή χρησιμοποίησε, στην προκειμένη περίπτωση, την εξουσία λήψεως αποφάσεως που της απονέμει ο κανονισμός 17 προς σκοπό διαφορετικό από αυτόν για τον οποίον της απονεμήθηκε η εν λόγω εξουσία, ήτοι να μεριμνά για την εφαρμογή των αρχών που καθιερώνουν τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης.
- 107 Συναφώς, παρατηρείται ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που θα επέτρεπε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι επισημανθέντες από την Επιτροπή λόγοι για να δικαιολογηθεί η απόρριψη της καταγγελίας ήσαν απλώς προσχήματα και ότι ο πράγματι επιδιωχθείς σκοπός ήταν να αποφευχθεί η εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού στην επιχείρηση BMW. Το ότι η Επιτροπή δεν εκτίμησε τη συμφωνία της συμπεριφοράς της BMW προς το άρθρο 85 δεν σημαίνει ότι ενήργησε αυθαίρετα, δεδομένου, ιδίως, ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε ότι μια τέτοια εκτίμηση θα απαιτούσε εκτεταμένη και περίπλοκη έρευνα. Η εγκύκλιος της BMW-Italia της 7ης Ιουλίου 1988, στην οποία η προσφεύγουσα επίσης αναφέρθηκε, ουδόλως είναι ικανή να αποδείξει κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους της Επιτροπής. Η εν λόγω επιστολή δεν περιέχει παρά οδηγίες, απευθυνόμενες από την BMW-Italia σε όλους τους αντιπροσώπους της και ουδόλως επισημαίνει ότι η Επιτροπή, λαμβάνοντας την προσβαλλομένη απόφαση, θέλησε να προστατεύσει τις εταιρίες του ομίλου BMW. Κατά τα λοιπά, η προσφεύγουσα προβάλλει επιχειρήματα που αποσκοπούν στο να αποδείξουν την ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 85, διαπραχθείσας από την BMW. Τα εν λόγω επιχειρήματα δεν αποτελούν, ωστόσο, ενδείξεις από τις οποίες θα μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή, αποφασίζοντας να μη ελέγξει το βάσιμο των εν λόγω επικρίσεων, οδηγήθηκε από αθέμιτες σκέψεις.
- 108 Διαπιστώνεται, επομένως, ότι η κατάχρηση εξουσίας δεν έχει αποδειχθεί και ότι, επομένως, αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 109 Όπως προκύπτει από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων, τα αιτήματα ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν. Δεδομένου ότι τα αιτήματα αποζημιώσεως στηρίζονται αποκλειστικά στους ίδιους λόγους με τους επικληθέντες προς υποστήριξη των αιτημάτων ακυρώσεως, πρέπει να απορριφθεί επίσης, ελλείψει παρανομίας διαπραχθείσας

από την Επιτροπή, η αγωγή αποζημιώσεως, χωρίς να υπάρχει ανάγκη το Πρωτοδικείο να αποφανθεί επί του παραδεκτού της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 110 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Cruz Vilaça

Kirschner

Vesterdorf

García-Valdecasas

Lenaerts

Barrington

Saggio

Γεραρής

Schintgen

Briët

Biancarelli

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Σεπτεμβρίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

II - 2284

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça